

Meno neznáme

Deniz má vlasy zapletené do vrkoča, dlhú vzdušnú sukňu, na oboch zápästiach niekoľko náramkov a vo vlasoch vloženú minislnečnicu.

„Také kvety sme mali mať na svadbe,“ hovorí a už neplače. Už niekoľko mesiacov má kruhy pod očami, ale, ako sama hovorí, už nie je schopná vytlačiť ani jednu slzu. „Fungujem s potlačenými emóciami,“ krúti hlavou, „to, čo sa stalo, je pre mňa príliš bolestné.“

Toho dňa Serhat vyšiel z domu skoro ráno. Ešte sa k nej pritúlil a ako vždy ju pobožkal. Každý deň, keď odchádzal do práce, ju pobožkal a hovoril: „Čakaj ma, ty môj oriešok.“ Alebo hovoril: „Ak ma budeš podvádzať, tak aspoň s väčším krásavcom, než som ja.“ A potom sa smial a božkával ju na rozlúčku, veď bolo jasné, že ani ona jeho, ani on ju nebude podvádzať.

Prilnuli k sebe v poslednej triede gymnázia. Ona – priemerná, hoci sa celkom dobre učila. On – najlepšie vyšportovaný chlapec na celej škole. Hral basketbal, volejbal, trénoval atletiku a cez víkendy liezol po skalách. Prvý raz sa rozprávali na večierku u známych. Prekvapilo ju, že číta knihy, a nie hocijaké. „Taký svalovec? A číta Alberta Camusa?“ čudovala sa. A on sa zahanbil.

Čo v ňom videla? Nezvyčajnú radosť zo života. Kamkoľvek Serhat vošiel, skôr ako stihol niečo povedať, ľudia sa už usmievali.

Čím ona očarila jeho? Vraj očami. Veľkými, orechovými. Vravieval, že keď sa pozerá do jej očí, akoby sa topil v Marmarskom mori. Dokonca sa mu o tom kedysi snívalo.

Neutopil sa. Zastreli ho. Toľko sa vie. V podstate ani to nie je isté, lebo jedného dňa zazvonil telefón a niekto povedal: „Už ho viac niet. Zahynul dnes v noci, jebnutý pučista. Nehľadaj ho, lebo aj tebe sa môže niečo stať.“

Chcela sa pýtať, zistiť viac. V tom čase už týždeň behala po nemocniciach, márniciach, policajných staniach, ktoré sa po nevydarenom puči zaplňali zatknutými vojakmi. Všade narážala na múr. Niektorí ju asi videli, musel si všimnúť jej tvrdohlavosť a zavolať jej.

Jej kamarátka dodnes nevie, čo sa stalo s jej mužom. Jej nedopriali ani len jeden anonymný telefonát.

II.

Hnevá ju, že sa jej ani len slovom nezveril. Chápe, že jej nemohol povedať priamo: Som v skupine, ktorá dnes v noci prevezme moc. Alebo skôr: pokúsi sa prebrať moc. S takými vecami sa nezveruje ani tým najbližším, to je jasné. Mohol povedať aspoň slovo, niečo naznačiť, že sa možno už nikdy nevidia, alebo mohol aspoň nechať list, ktorý by neskôr našla.

A on – nič. Určite sa bál. Určite nad tým rozmýšľal. Možno fajčil trochu viac než predtým, ale okrem toho bolo všetko ako vždy. Veľmi dobre ho poznala, lepšie ako ktokoľvek iný, a ani ona, Deniz, si nevšimla, žeby niečo plánoval.

Jej otec zahynul pri dopravnej nehode, keď bola ešte dieťa. Matka mala v tú noc sen, že ho vidí z diaľky a hovorí, že ju nikdy neopustí. Keď ráno prišli a priniesli zlovestnú správu, čakala na nich s kávou. Už vedela.

Preto sa Deniz o neho nikdy nebála. Bola presvedčená, že rovnako ako jej matka bude mať predtuchu. A tu – nič. Žiaden sen. Žiaden nepokoj. Vyšiel a už nikdy sa nevrátil. Zostali papuče, pyžamo v posteli, nedopitý pohár s džúsom, plná skriňa košiel, vychádzková uniforma, diplom zo ško-